

Cvetlice in leto.

že je tu prekrasna vigred. Led in sneg se je stajal, golo drevje se je zopet pokrilo s svetlim zelenjem in pomladanske cvetice dvignile so svoje glavice iz prebujajoče se zemlje. Angela je tekla doli v vrt ter našla v travi ob živej meji — vijolice. Kako jih je bila vesela!

„Mati, ljuba mati!“ vzkliknila je stopivša v sobo, „tukaj nate šopek prvih vijolic. Oj to so moje najljubše cvetlice; kaj nè, tudi vaše?“

„Dà, tudi jaz jih ljubim,“ rekla je mati in pobožala pridno hčerko po okroglem obrazku; „vijoličina barva je tako prijetna in njen duh je še bolj prijeten. Ali pa tudi veš, kaj nas uči vijolica?“

„Nè, mati draga!“ odgovorila je Angela in položila šopek materi v roko.

„Vijolica je podoba skromnosti in ponižnosti, ker raste nizko in skrito mej travo. Neizrečeno bi bila srečna, če bi mogla svojo hčerko primerjati vselej z vijolico, kajti skromnost in ponižnost sta najlepši kinč vsake deklice. Pomni to, Angela moja!“

* * *

Gorko poletje je nastopilo. Nebrojno število cvetlic je cvetelo po umetnih gredicah ter razširjalo daleč po okolici svojo opojno vonjavo. Najlepše pa so bile rudeče vrtnice. Angela je utrgala na največjem grmu prekrasno razcveteno vrtnico in jo prinesla materi, ki je sedela v senci pod drevesom.

„Nate jo, mati!“ dejala je; „vrtnice so res prelepe cvetlice. Oj to so moje najljubše cvetlice; vaše tudi, kaj ne, mati?“

„Dà, mikavne in zale so res. Nežna barva, prijetna oblika, rajska vonjava, vse to je vzrok, da jih imenujemo kraljice vseh cvetlic! Ali pa znaš, dete moje, kaj pomeni vrtnica?“

„Ali ne ljubezni?“

„Pravo si rekla. Vrtnica, kot najpopolnejša cvetlica, ki razveseli vsacemu oko in sree, podoba je prave, nesebične ljubezni.“

„Ker vas imam tako rada, prinesla vam bodem tedaj, dobra moja mamica, vsak dan po jedno vrtnico, dokler bodo cvetele!“

„Bada jih bodem sprejemala iz tvojih rok, preljuba Angela, a vender mi moreš svojo ljubezen kazati še drugače: bodi dobrosrčna in poslušna.“

„Potruditi se hočem postati taka in tudi vedno ostati taka!“ odgovorila je hčerka ter gorko poljubila mater.

* * *

Prišla je otožna, mrkla jesen. Angela je hodila po zapuščenem vrtu in iskala cvetlic. Našla je belo astro ter jo nesla materi v kuhinjo.

„Lepše cvetlice vže nisem mogla več dobiti; pa saj je tudi astra lepa cvetlica! Morda tudi ta kaj pomeni?“

„To se zna, Angela moja. Astra je znamenje zvestobe, ki traje dlje časa, nego otročja, mladeniška ali deviška leta.“

„Od sih dob bodem imela astre še raje, nego-li doslēj, ko nisem vedela še njihovega vzvišenega pomena,“ rekla je Angela in dejala utrgano cvetlico, da bi ne usahnula prehitro, v kozarec sveže vode.

* * *

Nastopila je mrzla zima. Žalostno je gledala Angela skozi okno, katero so pokrivala ledene cvetlice ter tiho vzdihnila: „Kaj naj prinesem zdaj svojej dobrej materi?“ — Tu ugleda vrtnarja hitečega v rastlinjak; naglo steče za njim. Vrtnar pa jej ni hotel odrezati nobene cvetlice; rekel je, da mora še nekaj tednov počakati, da se mali popki popolnoma razevetó. Tedaj pa jej bode vže poslal lepo povezan šopek, katerega naj postavi v sobi sredi mize. Dal jej je samo majhen zimzelen in lavorjevo vejico s temno rudečimi jagodami. S tem je tekla Angela po sneženem potu nazaj v gorko sobo.

„Cvetlic mi vrtnar ni mogel dati,“ dejala je črnooka deklica; „prinesla sem vam torej to-le! Pač mi ne bodete znali povedati o teh rastlinah nikakeršnega pomena, kaj nè, mati?“

„O dà, dà,“ smijala se je mati, sedeča na klopi pri peči, „zimzelen pomeni upanje, ki nas spremlja od rojstva pa do groba. — Lavor sè svojimi rudečimi jagodami pa ima globok pomén! Na nekaterih krajih zaljšajo cerkvene oltarje o Božiči z lavorjevimi vejicami, kar spomina pobožno ljudstvo na krvavo smrt in slavno zmago sina Božjega, našega odrešenika — Jezusa.“ —

Vsak letni čas ima svojo cvetlico lepega pomena; pomnite to, otroci!

F. G. Podkrimski.

= Groulon

Zlata knjiga.

V gozdu pod goro, v lepej božjej naravi, živela je ubožna žena z jedincem sinom.

Bila je vdova. Njenega moža, pridnega ogljarja, nestalo je h krati nekega dne, ko je v samotnem gozdu óglije žgal. Ljudjé so govorili, da so ga Vile odvele, ker je bil zeló lep, pa tudi zeló predrzen in srčan.

Žena mu je ostala v bornej kolibici z jedincem sinom povse zapuščena in sama. Vas Smiljevo je bila prilično daleč, pa so zaradi daljave tudi vaščani le redko kdaj prišli do uboge vdove.

Še takrat, ko je bil njen mož pri življenju, životarila je dosti ubožno, ker se pri ogljariji ni moglo mnogo zaslužiti. Ali zdaj je bilo njeno življenje še bédnejše. Živela se je samó ob tem, kar je po gozdu nabrala različnih zdravilnih rastlin in jih prav po ceni prodajala božjim ljudem. Velikim siromakom je zdravilne rastline, to se zna, dajala tudi zastonj, in zato so jo ljudje zeló spoštovali in ljubili. Kder ni bilo vže nobene pomoči, kder je ubogej živini ali ljudem sedela smrt vže za vratom, pomagala je s svojimi lekovitimi rastlinami prav gotovo kuma Katarina, kakor so jo ljudje sploh imenovali.